

CONVENȚIA INTERNAȚIONALĂ PRIVIND REPRIMAREA ACTELOR DE TERORISM NUCLEAR

DATE RELEVANTE PRIVIND CONVENȚIA

Data adoptării:	14.09.2005
Locul adoptării:	New York
Data intrării în vigoare:	05.07.2007
Depozitar:	Organizația Națiunilor Unite (ONU)

ROMÂNIA a ratificat Convenția prin Legea nr. 369/ 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847/ 16.10.2006.

TEXTUL INTEGRAL AL CONVENȚIEI

*Statele părți la prezenta convenție,
luând în considerare scopurile și principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite privitoare la menținerea păcii și securității internaționale și promovarea unor relații de bună vecinătate, prietenie și cooperare între state,
amintind Declarația dată cu ocazia celei de-a 50-a aniversări a creării Organizației Națiunilor Unite (ONU), la 24 octombrie 1995,
recunoscând dreptul tuturor statelor de a dezvolta și de a folosi energia nucleară în scopuri pașnice și interesele lor legitime față de beneficiile potențiale care rezultă din folosirea pașnică a energiei nucleare,
în spiritul Convenției privind protecția fizică a materialelor nucleare din 1980,
profund preocupate de escaladarea la nivel mondial a actelor de terorism, în toate formele și manifestările sale,
reamintind Declarația referitoare la măsurile de eliminare a terorismului internațional, anexată la Rezoluția 49/60 a Adunării Generale a ONU din 9 decembrie 1994, în care inter alia, statele membre ale ONU au reafirmat în mod solemn condamnarea necondiționată a tuturor actelor, metodelor și practicilor teroriste ca fiind acte criminale și nejustificate, indiferent de cine sunt comise și de locul unde se produc, inclusiv a celor care pun în pericol relațiile de prietenie dintre state și popoare și amenință integritatea teritorială și securitatea statelor,
observând că declarația încurajează, în același timp, statele să examineze urgent domeniul de aplicare a prevederilor legale internaționale referitoare la prevenirea, combaterea și eliminarea terorismului în toate formele și manifestările sale, cu scopul de a asigura existența unui cadru legal cuprinzător care să acopere toate aspectele acestei probleme,
amintind Rezoluția 51/210 a Adunării Generale a ONU din 17 decembrie 1996 și Declarația privind completarea Declarației din 1994 privind măsurile pentru eliminarea terorismului internațional, anexată la acest document,
amintind, de asemenea, că, în conformitate cu Rezoluția 51/210 a Adunării Generale a ONU, a fost creat un comitet ad-hoc pentru elaborarea, inter alia, a unei convenții internaționale pentru*

combaterea actelor de terorism nuclear, care să completeze instrumentele internaționale existente în acest domeniu,

observând că actele de terorism nuclear se pot solda cu consecințele cele mai grave și pot amenința pacea și securitatea internațională,

observând, de asemenea, că prevederile legale multilaterale existente nu creează un cadru adecvat de abordare a acestor atacuri,

fiind convinse de necesitatea de a întări urgent cooperarea internațională dintre state în elaborarea și adoptarea unor măsuri practice și eficiente de prevenire a unor asemenea acte de terorism și de urmărire și pedepsire a persoanelor care le comit,

observând că activitățile forțelor militare ale statelor sunt guvernate de reglementări ale dreptului internațional care se situează în afara cadrului prezentei convenții și că excluderea unor anumite acțiuni din aria de aplicare a prezentei convenții nu scuză și nu acordă un caracter licit unor acte care sunt ilegale și nu împiedică, prin urmare, exercitarea urmăririi în baza altor legi,

au convenit după cum urmează:

ARTICOLUL 1

Pentru scopurile prezentei convenții:

1. Material radioactiv reprezintă material nuclear și alte substanțe radioactive conținând nuclizi care suferă dezintegrare spontană (proces însoțit de emisia unuia sau a mai multor tipuri de radiații ionizante, cum ar fi particulele alfa, beta, neutroni și raze gama) și care, datorită proprietăților lor radiologice sau fisionabile, pot cauza moartea, vătămări corporale grave sau daune importante bunurilor ori mediului.

2. Material nuclear reprezintă plutoniul, cu excepția celui care are concentrația izotopică mai mare de 80% în plutoniu 238; uraniu 233; uraniul îmbogățit în izotopii 235 sau 233; uraniul care conține amestecul de izotopi care apare în natură altfel decât în forma minerală ori a reziduurilor minerale; sau orice alte materiale care conțin una ori mai multe dintre substanțele prezentate anterior.

Uraniul îmbogățit în izotopii 235 sau 233 reprezintă uraniul conținând fie uraniu 235, fie uraniu 233, fie acești doi izotopi într-o astfel de cantitate încât raportul dintre suma acestor doi izotopi și izotopul 238 să fie superior raportului dintre izotopul 235 și izotopul 238 din uraniul natural.

3. Instalație nucleară reprezintă:

a) orice reactor nuclear, inclusiv reactoarele instalate pe nave, vehicule, aeronave sau obiecte spațiale pentru a fi folosite ca sursă de energie în scopul propulsiei unor astfel de nave, vehicule, aeronave sau obiecte spațiale ori pentru orice alte scopuri;

b) orice uzină sau mijloc de transport folosită/folosit pentru producerea, stocarea, procesarea sau transportul materialelor radioactive.

4. Dispozitiv reprezintă:

a) orice dispozitiv exploziv nuclear; sau

b) orice dispozitiv de dispersie a materialelor radioactive sau de emiterie a radiațiilor care, datorită proprietăților lor radiologice, pot cauza moartea, vătămări corporale grave sau daune importante bunurilor ori mediului.

5. Echipamentele statului sau echipamentele guvernamentale includ toate obiectivele permanente sau temporare ori mijloacele de transport care sunt folosite sau ocupate de către reprezentanții unui stat, membrii unui guvern, ai unui organism legislativ ori judiciar sau de către

funcționari ori angajați ai unui stat sau ai altor autorități ori entități publice sau de către angajați ori oficiali ai unei organizații interguvernamentale în exercitarea obligațiilor lor oficiale.

6. Forțele militare ale unui stat reprezintă forțele militare ale unui stat care sunt organizate, antrenate și echipate, în baza legislației naționale a acestuia, cu scopul principal de a asigura apărarea sau securitatea națională, și persoanele care sprijină aceste forțe militare și care se află în mod oficial sub comanda, controlul și responsabilitatea acestora.

ARTICOLUL 2

1. Orice persoană comite o infracțiune în sensul prevederilor prezentei convenții, dacă acea persoană, în mod ilegal și intenționat:

a) deține material radioactiv sau produce ori deține un dispozitiv:

(i) cu scopul de a provoca moartea ori vătămări corporale grave; sau

(ii) cu scopul de a provoca daune importante bunurilor sau mediului;

b) folosește în vreun fel un material sau un dispozitiv radioactiv ori folosește sau avariază o instalație nucleară astfel încât să se elibereze sau să existe riscul eliberării unui material radioactiv:

(i) cu scopul de a provoca moartea ori vătămări corporale grave; sau

(ii) cu scopul de a provoca daune importante bunurilor ori mediului; sau

(iii) cu intenția de a constrânge o persoană fizică sau juridică, o organizație internațională ori un stat să facă sau să se abțină de la o acțiune.

2. De asemenea, o persoană comite o infracțiune dacă:

a) amenință, în împrejurări care indică faptul că amenințarea este credibilă, că va comite una dintre infracțiunile prevăzute la alin. 1 lit. b); sau

b) solicită în mod ilegal și intenționat material radioactiv, un dispozitiv sau o instalație nucleară, prin amenințare, în împrejurări care indică faptul că amenințarea este credibilă, sau prin folosirea forței.

3. De asemenea, o persoană săvârșește o infracțiune dacă aceasta comite o tentativă la una dintre infracțiunile prevăzute la alin 1.

4. De asemenea, orice persoană săvârșește o infracțiune dacă:

a) participă în calitate de complice la infracțiunile prevăzute la alin. 1, 2 ori 3; sau

b) organizează comiterea sau coordonează alte persoane în vederea comiterii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. 1, 2 ori 3; sau

c) contribuie într-un alt mod la comiterea uneia sau a mai multor infracțiuni prevăzute la alin. 1, 2 ori 3 de către un grup de persoane care acționează pentru un scop comun, dacă această contribuție este intenționată și făcută fie cu scopul facilitării activității infracționale generale a grupului sau pentru a servi scopurilor acestuia, fie cunoscând intenția grupului de a comite infracțiunea sau infracțiunile respective.

ARTICOLUL 3

Prezenta convenție nu se aplică în cazul în care infracțiunea este comisă în interiorul unui singur stat, când presupusul făptuitor și victimele infracțiunii sunt cetățeni ai acestui stat, când presupusul făptuitor al infracțiunii se găsește pe teritoriul acestui stat și niciun alt stat nu are motive să stabilească propria competență, conform art. 9 alin 1 sau 2, fiind înțeles că în aceste cazuri se vor aplica prevederile art. 7, 12, 14, 15, 16 și 17, după caz.

ARTICOLUL 4

1. Nicio prevedere a prezentei convenții nu afectează alte drepturi, obligații și responsabilități ale statelor și persoanelor prevăzute în dreptul internațional, în special scopurile și principiile Cartei ONU și dreptul internațional umanitar.

2. Activitățile desfășurate de forțele militare în cursul unui conflict armat în înțelesul dreptului internațional umanitar, care sunt guvernate de acest drept, precum și activitățile desfășurate de forțele militare ale unui stat în exercitarea sarcinilor oficiale, în măsura în care acestea sunt guvernate de alte reguli ale dreptului internațional, nu intră sub incidența prezentei convenții.

3. Dispozițiile alin. 2 nu pot fi interpretate în sensul aprobării sau acordării unui caracter legal unor fapte ilegale ori în scopul efectuării urmăririi penale în baza altor legi.

4. Prezenta convenție nu se referă și nici nu poate fi considerată ca referindu-se în vreun mod la problematica legalității folosirii sau a amenințării cu folosirea armelor nucleare de către un stat.

ARTICOLUL 5

Fiecare stat parte adoptă măsurile necesare pentru:

- a) a prevedea ca infracțiuni în dreptul său intern faptele prevăzute la art. 2;
- b) a stabili pentru infracțiunile respective unele pedepse corespunzătoare, care să țină seama de gravitatea acestor infracțiuni.

ARTICOLUL 6

Fiecare stat parte adoptă măsurile necesare, inclusiv legislație internă, dacă este cazul, pentru a se asigura că actele criminale prevăzute de prezenta convenție, mai ales cele concepute sau calculate pentru a provoca teroare în rândul populației, al unui grup de persoane ori al unor indivizi, nu vor putea fi justificate în nicio împrejurare prin considerente de natură politică, filozofică, ideologică, rasială, etnică, religioasă sau prin alte motive similare și că sunt sancționate cu pedepse proporționale cu gravitatea lor.

ARTICOLUL 7

1. Statele părți trebuie să coopereze prin:

a) adoptarea tuturor măsurilor posibile, inclusiv, dacă este necesar, prin adaptarea legislațiilor lor naționale, pentru a preveni și a contracara pregătirea pe teritoriul lor a comiterii, pe teritoriul național sau în afara acestuia, a infracțiunilor prevăzute la art. 2, inclusiv a măsurilor de interdicere pe teritoriul lor național a activităților persoanelor, grupurilor ori organizațiilor care încurajează, instigă, organizează, finanțează în cunoștință de cauză sau asigură cu bună știință asistență tehnică ori informații sau participă la săvârșirea acestor infracțiuni;

b) efectuarea unui schimb de informații precise și verificate, în conformitate cu prevederile legislațiilor lor naționale, prin modalitățile și cu respectarea condițiilor prevăzute în acestea, și coordonarea măsurilor administrative sau de altă natură adoptate, după caz, pentru depistarea, prevenirea, combaterea și cercetarea infracțiunilor prevăzute la art. 2 și pentru instituirea procedurilor penale împotriva persoanelor suspectate de comiterea unor asemenea infracțiuni. În mod special, un stat parte trebuie să adopte măsurile adecvate pentru a informa fără întârziere celelalte state la care se face referire la art. 9 cu privire la comiterea infracțiunilor prevăzute la

art. 2, precum și cu privire la pregătirile vizând comiterea unor asemenea infracțiuni despre care a luat cunoștință și să informeze, atunci când este cazul, organizațiile internaționale.

2. Statele părți trebuie să adopte măsurile adecvate, în conformitate cu legislațiile lor naționale, pentru a proteja confidențialitatea oricărei informații primite în mod confidențial în virtutea prezentei convenții de la un alt stat parte sau prin participarea la o activitate desfășurată pentru implementarea acestei convenții. Dacă statele părți furnizează informații în mod confidențial unor organizații internaționale, trebuie adoptate măsuri pentru a se asigura protejarea confidențialității acelor informații.

3. Prevederile prezentei convenții nu impun statelor părți obligația de a comunica informații pe care nu le este permis să le transmită în baza legislațiilor lor naționale sau a căror comunicare ar pune în pericol securitatea statului ori protecția fizică a materialului nuclear.

4. Statele părți vor informa secretarul general al ONU cu privire la autoritățile lor competente și punctele de legătură însărcinate cu transmiterea și primirea informațiilor la care se face referire în prezentul articol. Secretarul general al ONU va comunica, la rândul său, informațiile referitoare la autoritățile competente și punctele de legătură tuturor statelor părți și Agenției Internaționale pentru Energia Atomică. Accesul la aceste autorități și puncte de legătură trebuie să fie posibil în permanență.

ARTICOLUL 8

În scopul prevenirii infracțiunilor care intră sub incidența prezentei convenții, statele părți trebuie să depună toate eforturile pentru a adopta măsurile adecvate de asigurare a protecției materialelor radioactive, având în vedere recomandările și funcțiile relevante ale Agenției Internaționale pentru Energia Atomică.

ARTICOLUL 9

1. Fiecare stat parte trebuie să adopte toate măsurile care sunt necesare pentru a-și stabili competența asupra infracțiunilor prevăzute la art. 2, atunci când:

- a) infracțiunea este comisă pe teritoriul aceluși stat; sau
- b) infracțiunea este comisă la bordul unei nave aflate sub pavilionul aceluși stat ori al unei aeronave care este înregistrată în baza legislației aceluși stat la momentul comiterii infracțiunii; sau
- c) infracțiunea este comisă de către un cetățean al aceluși stat.

2. De asemenea, fiecare stat parte poate să își stabilească propria competență asupra oricărei infracțiuni de acest fel, atunci când:

- a) infracțiunea este comisă împotriva unuia dintre cetățenii săi; sau
- b) infracțiunea este comisă împotriva unui echipament public al statului sau unui echipament guvernamental al aceluși stat în străinătate, inclusiv împotriva unei ambasade sau altor sedii diplomatice ori consulare ale aceluși stat; sau
- c) infracțiunea este comisă de către o persoană apatridă care își are reședința obișnuită pe teritoriul aceluși stat; sau
- d) infracțiunea este comisă în încercarea de a constrânge acel stat să facă ori să nu facă un act; sau
- e) infracțiunea este comisă la bordul unui avion exploatat de guvernul aceluși stat.

3. Cu ocazia ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezenta convenție, fiecare stat parte va notifica secretarului general al ONU competența stabilită potrivit legislației naționale și în

conformitate cu alin. 2. În caz de modificare, statul parte îl informează imediat despre aceasta pe secretarul general al ONU.

4. Fiecare stat parte adoptă totodată măsurile necesare pentru a-și stabili competența în ceea ce privește infracțiunile prevăzute la art. 2, în cazul în care autorul presupus al infracțiunii se găsește pe teritoriul său și acest stat nu îl extrădează către unul dintre statele părți care și-au stabilit competența în conformitate cu alin. 1 și 2.

5. Prezenta convenție nu exclude exercitarea oricărei competențe în materie penală, stabilită de un stat parte, în conformitate cu legislația națională.

ARTICOLUL 10

1. De îndată ce primește informații că una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2 a fost comisă sau este comisă pe teritoriul unui stat parte sau potrivit cărora o persoană care a comis ori care se presupune că a comis o astfel de infracțiune este posibil să fie prezentă pe teritoriul său, statul parte în cauză va lua măsurile necesare, potrivit legislației naționale, pentru a investiga faptele care i-au fost aduse la cunoștință.

2. Dacă apreciază că situația o justifică, statul parte pe teritoriul căruia se află autorul sau presupusul autor va lua măsurile adecvate, potrivit legislației naționale, pentru a asigura prezența acelei persoane în vederea urmăririi sau extrădării.

3. Orice persoană față de care sunt adoptate măsurile prevăzute la alin. 2 va avea dreptul:

a) să comunice fără întârziere cu cel mai apropiat reprezentant calificat al statului al cărui cetățean este ori al statului care este îndreptățit să îi protejeze drepturile sau, dacă acea persoană este apatridă, al statului pe teritoriul căruia acea persoană își are reședința obișnuită;

b) să fie vizitată de un reprezentant al aceluși stat;

c) să fie informată cu privire la drepturile sale prevăzute la lit. a) și b).

4. Drepturile la care se face referire la alin. 3 vor fi exercitate în conformitate cu legile și reglementările statului pe teritoriul căruia se află autorul sau presupusul autor, cu condiția ca aceste legi și reglementări să permită deplina realizare a scopurilor pentru care au fost prevăzute drepturile menționate la alin. 3.

5. Prevederile alin. 3 și 4 nu aduc atingere dreptului fiecărui stat îndreptățit să își exercite competența, în conformitate cu art. 9 alin. 1 lit. c) sau alin. 2 lit. c), de a invita Comitetul Internațional al Crucii Roșii să comunice cu presupusul autor și să îl viziteze pe acesta.

6. Atunci când un stat parte a reținut o persoană, în temeiul dispozițiilor prezentului articol, acesta va notifica imediat, în mod direct sau prin intermediul secretarului general al ONU, statele părți care și-au stabilit competența în conformitate cu art. 9 alin. 1 și 2 și, în cazul în care consideră că este necesar, orice alt stat parte interesat, cu privire la faptul că acea persoană este reținută și la circumstanțele care justifică reținerea acelei persoane. Statul care efectuează investigațiile prevăzute la alin. 1 va informa imediat statele părți asupra rezultatelor cercetărilor și va indica dacă intenționează să-și exercite jurisdicția.

ARTICOLUL 11

1. În cazurile în care sunt aplicabile dispozițiile art. 9, statul parte pe teritoriul căruia se găsește autorul presupus al infracțiunii este obligat, dacă nu extrădează acea persoană, să prezinte cazul, fără întârziere și fără nicio excepție, indiferent dacă infracțiunea a fost sau nu a fost comisă pe teritoriul său, autorităților sale competente, pentru a exercita acțiunea penală potrivit procedurii

prevăzute de legislația sa. Aceste autorități hotărăsc în aceleași condiții ca pentru orice altă infracțiune care are caracter grav conform legislației statului respectiv.

2. De fiecare dată când legislația internă a unui stat parte nu îi permite acestuia să extrădeze sau să predea pe unul dintre cetățenii săi decât cu condiția ca acea persoană să fie trimisă înapoi pentru a-și executa pedeapsa la care a fost condamnată la terminarea procesului sau procedurii pentru care extrădarea ori predarea i-a fost cerută și cu condiția ca acest stat și statul care reclamă extrădarea să accepte această cerere și celelalte condiții pe care le apreciază necesare, extrădarea sau predarea condiționată este suficientă pentru a stinge obligația prevăzută la alin. 1.

ARTICOLUL 12

Oricărei persoane reținute sau împotriva căreia au fost luate alte măsuri ori au fost efectuate proceduri, ca urmare a prevederilor prezentei convenții, îi vor fi asigurate un tratament echitabil, precum și toate drepturile și garanțiile, în conformitate cu legislația statului pe teritoriul căruia se află și cu dispozițiile aplicabile ale dreptului internațional, inclusiv prevederile în materia drepturilor omului.

ARTICOLUL 13

1. Infracțiunile prevăzute la art. 2 sunt considerate de plin drept ca fiind cazuri de extrădare în toate tratatele de extrădare existente între oricare dintre statele părți anterior intrării în vigoare a prezentei convenții. Statele părți se obligă să includă astfel de infracțiuni care dau loc la extrădare în fiecare tratat de extrădare ce va fi încheiat ulterior între ele.

2. Atunci când un stat parte care condiționează extrădarea de existența unui tratat primește o cerere de extrădare de la un alt stat parte față de care este obligat printr-un tratat privind extrădarea, statul solicitat poate să considere prezenta convenție ca fiind baza juridică pentru extrădare în ceea ce privește infracțiunile prevăzute la art. 2. Extrădarea se supune celorlalte condiții prevăzute de legislația statului căruia i s-a cerut extrădarea.

3. Statele părți care nu condiționează extrădarea de existența unui tratat recunosc reciproc infracțiunile prevăzute la art. 2 drept cazuri de extrădare, în condițiile prevăzute de legislația statului solicitat.

4. Dacă este necesar, infracțiunile prevăzute la art. 2 sunt considerate, în scopul extrădării între statele părți, ca nefiind comise exclusiv în locul în care au fost săvârșite, ci și pe teritoriul statelor care și-au stabilit jurisdicția în conformitate cu art. 9 alin. 1 și 2.

5. Prevederile tuturor înțelegerilor și tratatelor de extrădare dintre statele părți cu privire la infracțiunile prevăzute la art. 2 sunt considerate ca fiind modificate între statele părți în măsura în care sunt incompatibile cu prezenta convenție.

ARTICOLUL 14

1. Statele părți își acordă reciproc cea mai extinsă asistență în vederea efectuării oricărei anchete, proceduri penale sau proceduri de extrădare ce vizează infracțiunile prevăzute la art. 2, inclusiv pentru obținerea elementelor de probă care sunt necesare scopurilor procedurii.

2. Statele părți își vor îndeplini obligațiile care rezultă din prevederile alin. 1 în conformitate cu tratatele sau cu alte acorduri cu privire la asistența judiciară reciprocă, încheiate între ele. În absența unor astfel de tratate sau acorduri, statele părți își acordă asistență în conformitate cu legislația lor națională.

ARTICOLUL 15

Niciuna dintre infracțiunile prevăzute la art. 2 nu va fi considerată, în scopul extrădării sau al asistenței judiciare reciproce, ca infracțiune politică sau infracțiune conexă unei infracțiuni politice ori infracțiune săvârșită din motive politice. Prin urmare, o cerere de extrădare sau de asistență juridică reciprocă în cazul unei astfel de infracțiuni nu va putea fi refuzată pentru motivul că aceasta privește o infracțiune politică, o infracțiune conexă unei infracțiuni politice sau o infracțiune săvârșită din motive politice.

ARTICOLUL 16

Nicio dispoziție a prezentei convenții nu va fi interpretată ca impunând o obligație de extrădare sau de acordare a asistenței judiciare reciproce, dacă statul parte solicitat are motive serioase să creadă că cererea de extrădare sau de asistență judiciară vizând infracțiunile prevăzute la art. 2 a fost prezentată cu scopul de a urmări și de a pedepsi o persoană pe motive de rasă, religie, naționalitate, origine etnică sau opinii politice ori că soluționarea acestei cereri ar aduce un prejudiciu situației acestei persoane pentru oricare dintre aceste motive.

ARTICOLUL 17

1. O persoană aflată în detenție sau care execută o pedeapsă pe teritoriul unui stat parte și a cărei prezență este necesară într-un alt stat parte în scopul de a depune mărturie, de a identifica sau de a ajuta la stabilirea faptelor în cursul cercetării și urmăririi penale a infracțiunilor stipulate în prezenta convenție poate fi transferată dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) persoana își dă liber și în cunoștință de cauză consimțământul; și
- b) autoritățile competente ale ambelor state consimt la acest transfer, în condițiile pe care acestea le consideră adecvate.

2. Pentru scopurile prezentului articol:

a) statul spre care se face transferul are puterea și obligația de a ține persoana transferată în detenție, în afară de cazul în care a primit o cerere sau o autorizație contrară din partea statului din care persoana a fost transferată;

b) statul spre care este efectuat transferul își îndeplinește fără întârziere obligația de a returna persoana respectivă în paza statului din care a fost transferată, conform celor convenite în prealabil sau conform celor decise de către autoritățile competente din cele două state;

c) statul spre care se efectuează transferul nu poate pretinde statului din care se face transferul să angajeze o procedură de extrădare pentru ca persoana în cauză să îi fie remisă;

d) se va lua în considerare perioada pe care persoana în cauză a petrecut-o în detenție în statul în care a fost transferată, în scopul computării pedepsei de executat în statul din care a fost transferată.

3. În afară de cazul în care statul parte din care o persoană urmează să fie transferată în conformitate cu prezentul articol își dă acordul în acest sens, persoana respectivă, indiferent de cetățenia pe care o are, nu va fi urmărită, deținută sau supusă altor restricții privind libertatea sa de mișcare pe teritoriul statului spre care acea persoană este transferată, în legătură cu actele sau condamnările anterioare plecării sale de pe teritoriul statului din care acea persoană a fost transferată.

ARTICOLUL 18

1. Dacă un stat parte a preluat sau deține controlul asupra unor materiale radioactive, dispozitive sau instalații nucleare, după comiterea uneia dintre infracțiunile stipulate la art. 2, acesta trebuie:

a) să ia măsurile necesare pentru ca materialele radioactive, dispozitivele sau instalațiile nucleare să fie neutralizate;

b) să se asigure că materialul nuclear este deținut în conformitate cu sistemul de garanții nucleare stabilit de Agenția Internațională pentru Energia Atomică; și

c) să respecte recomandările de protecție fizică, precum și standardele de sănătate și securitate nucleare publicate de Agenția Internațională pentru Energia Atomică.

2. În urma finalizării oricăror proceduri privind una dintre infracțiunile la care se referă art. 2 sau mai devreme dacă dreptul internațional o cere, toate materialele radioactive, dispozitivele sau instalațiile nucleare vor fi restituite, după consultarea (mai ales în legătură cu modalitățile de restituire și depozitare) cu statele părți implicate, statului parte căruia îi aparțin, statului parte al cărui cetățean sau rezident este persoana fizică ori juridică aflată în posesia unor astfel de materiale radioactive, dispozitive sau instalații ori statului parte de pe teritoriul căruia acestea au fost sustrate sau obținute în mod ilegal.

3. a) Dacă unui stat parte i se interzice, prin legislația națională sau dreptul internațional, să restituie sau să primească astfel de materiale radioactive, dispozitive ori instalații nucleare sau dacă statele părți implicate convin astfel, sub rezerva prevederilor lit. b), statul parte care deține materialele sau dispozitivele radioactive ori instalațiile nucleare va continua să ia măsurile descrise la alin. 1; astfel de materiale sau dispozitive radioactive ori instalații nucleare vor fi folosite doar în scopuri pașnice;

b) Dacă este împotriva legii pentru statul parte aflat în posesia materialelor radioactive sau dispozitivelor ori instalațiilor nucleare să le dețină, acel stat se va asigura că acestea sunt transferate, cât mai repede posibil, către un stat pentru care deținerea lor nu este ilegală și care, dacă este necesar, a oferit asigurări în conformitate cu alin. 1, cu consultarea statului respectiv, cu scopul neutralizării acestora; astfel de materiale radioactive sau dispozitive ori instalații nucleare vor fi folosite doar în scopuri pașnice.

4. Dacă materialele radioactive, dispozitivele sau instalațiile nucleare la care se face referire la alin. 1 și 2 nu aparțin niciunui dintre statele părți sau niciunui cetățean ori rezident al unui stat parte sau nu au fost sustrate ori obținute ilegal de pe teritoriul unui stat parte ori dacă niciun stat nu dorește să primească astfel de materiale, dispozitive sau instalații, în baza prevederilor alin. 3, va fi luată o decizie separată cu privire la depozitarea acestor materiale, în urma consultării dintre statele implicate și organizațiile internaționale responsabile, conform alin. 3 lit. b).

5. Pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor alin. 1, 2, 3 și 4 statul parte care deține materiale radioactive, dispozitive sau instalații nucleare poate solicita asistența și cooperarea altor state părți, în special statelor părți implicate, și a organizațiilor internaționale responsabile, în special Agenției Internaționale pentru Energia Atomică. Statele părți și organizațiile internaționale sunt încurajate să furnizeze tot ajutorul posibil, respectând prevederile acestui alineat.

6. Statele părți implicate în depozitarea și deținerea materialelor radioactive, dispozitivelor sau instalațiilor nucleare, respectând prevederile prezentului articol, îl vor informa pe directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică în legătură cu modul în care au fost depozitate aceste materiale. Directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică va transmite informația statelor părți.

7. În eventualitatea oricărei dispersii de material radioactiv din cauza uneia dintre infracțiunile prevăzute la art. 2, nicio dispoziție a prezentului articol nu va afecta în niciun fel regulile de drept internațional care guvernează răspunderea pentru daune nucleare sau alte reglementări ale dreptului internațional.

ARTICOLUL 19

Statul parte în care a fost începută urmărirea penală împotriva autorului presupus al infracțiunii comunică rezultatul definitiv, în conformitate cu legislația sa sau cu procedurile aplicabile naționale, secretarului general al ONU, care informează celelalte state părți.

ARTICOLUL 20

Statele părți se vor consulta între ele în mod direct sau prin intermediul secretarului general al ONU, beneficiind, dacă este necesar, și de asistența organizațiilor internaționale, pentru a asigura aplicarea eficientă a prezentei convenții.

ARTICOLUL 21

Statele părți trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute în prezenta convenție într-o manieră aflată în concordanță cu principiile egalității suverane și integrității teritoriale ale statelor, precum și al neamestecului în treburile interne ale altor state.

ARTICOLUL 22

Nicio prevedere a prezentei convenții nu abilitază vreun stat parte să exercite, pe teritoriul unui alt stat parte, competențe sau funcții care sunt rezervate exclusiv autorităților acelui stat parte prin dreptul său intern.

ARTICOLUL 23

1. Orice diferend dintre două sau mai multe state părți privind interpretarea ori aplicarea prezentei convenții și care nu poate fi soluționat prin negociere într-un interval de timp rezonabil va fi supus arbitrajului la cererea unuia dintre state. Dacă în termen de 6 luni de la data solicitării arbitrajului părțile nu cad de acord în ceea ce privește organizarea acestuia, oricare dintre părți poate supune diferendul Curții Internaționale de Justiție, depunând o cerere, în conformitate cu Statutul Curții.

2. Oricare stat poate declara, la momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezenta convenție, că nu se consideră obligat de prevederile alin. 1. Celelalte state părți nu sunt ținute de prevederile alin. 1 față de orice stat parte care a formulat o asemenea rezervă.

3. Statul care a formulat o rezervă potrivit dispozițiilor alin. 2 o poate retrage în orice moment prin notificarea secretarului general al ONU.

ARTICOLUL 24

1. Prezenta convenție va fi deschisă semnării de către toate statele de la 14 septembrie 2005 până la 31 decembrie 2006, la sediul central al ONU din New York.

2. Prezenta convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse la secretarul general al ONU.

3. Prezenta convenție va fi deschisă pentru aderare oricărui stat. Instrumentele de aderare trebuie depuse la secretarul general al ONU.

ARTICOLUL 25

1. Prezenta convenție intră în vigoare în cea de-a 30-a zi de la data depunerii celui de-al 22-lea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la secretarul general al ONU.

2. Pentru fiecare stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezenta convenție după depunerea celui de-al 22-lea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, aceasta va intra în vigoare în a 30-a zi de la depunerea instrumentelor de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare de către statul în cauză.

ARTICOLUL 26

1. Orice stat parte poate propune amendamente la prezenta convenție. Amendamentul propus va fi înaintat depozitarului, care îl va comunica imediat tuturor statelor părți.

2. Dacă majoritatea statelor părți solicită depozitarului să convoace o conferință pentru studierea amendamentelor propuse, depozitarul va invita toate statele părți să participe la o asemenea conferință, care va începe nu mai devreme de 3 luni de la transmiterea invitațiilor.

3. În cursul conferinței se vor depune toate eforturile pentru a se asigura că amendamentele sunt adoptate prin consens. Dacă acest lucru nu este posibil, amendamentele pot fi adoptate cu o majoritate de două treimi din numărul total al statelor părți. Orice amendament adoptat la conferință este imediat comunicat tuturor statelor părți de către depozitar.

4. Amendamentul adoptat în conformitate cu alin. 3 va intra în vigoare pentru fiecare stat parte care a depus instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare a amendamentului ori de aderare la acesta, în cea de-a 30 zi de la data la care două treimi din numărul statelor părți au depus respectivele lor instrumente. După aceea, amendamentul va intra în vigoare pentru fiecare stat parte în a 30-a zi de la data la care statul în cauză a depus respectivul instrument.

ARTICOLUL 27

1. Orice stat parte poate denunța prezenta convenție printr-o notificare scrisă adresată secretarului general al ONU.

2. Denunțarea va produce efecte după un an de la data primirii notificării de către secretarul general al ONU.

ARTICOLUL 28

Originalul prezentei convenții, ale cărui texte în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt egal autentice, va fi depus la secretarul general al ONU, care va transmite apoi copii certificate tuturor statelor.

Drept care subsemnații, împuterniciți în mod corespunzător în acest scop de guvernele lor, au semnat prezenta convenție, care a fost deschisă spre semnare la sediul ONU de la New York, la 14 septembrie 2005.